

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Hai ngày 03/01/2022.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 753

CẦU TỊNH ĐỘ TỪ NƠI ĐÂU MÀ CẦU?

Hòa Thượng nói: **“*Cầu Tịnh Độ phải ngay từ nơi tâm mình mà cầu*”**. Tâm tịnh thì cõi Phật mới tịnh, có nghĩa là tâm chúng ta thanh tịnh thì chúng ta mới có thể tương ứng được với cõi thanh tịnh, tâm nhiễm ô không thể tương ứng được với cõi tịnh. Sự nhiễm ô rất vi tế, cho nên hàng ngày chúng ta phải thường xuyên quán sát, phản tỉnh, kiểm điểm tâm của mình thì chúng ta mới có thể nhận ra. Một ý niệm ô nhiễm hơi se se khởi lên thì chúng ta đã bị ô nhiễm rồi. Chúng ta cứ nghĩ mình không nhận ra thì chắc là người khác cũng không nhận ra. Nội tâm của chúng ta rất vi tế, nếu nội tâm bị vẩn đục thì không có cách nào để nó trong được. Nếu nội tâm đã bị ô nhiễm thì không có cách nào để nó thanh tịnh được, từng ý niệm đều rất vi tế.

Hòa Thượng nói: **“*Tự làm tự chịu*”**. Tây Phương Tịnh Độ, cõi Tịnh hay nơi ác đạo đều là do tâm mình biến hiện ra. Trước đây, chúng ta không hiểu tại sao tâm mình không biến hiện ra cảnh giới an lành mà lại biến hiện ra cảnh giới khổ đau. Do tâm ô nhiễm của chúng ta chiêu cảm, giống như người thích shopping tự đi đến nơi shopping, người thích đánh bạc tự đi đến sòng bạc. Hoàn toàn là do tâm của chúng ta tự chiêu cảm. Tu hành chính từ nơi đây mà tu.

Chúng ta đừng bao giờ ý lại, đừng bao giờ có thái độ nương tựa vào quỷ thần, nương tựa vào đấng bề trên, nương tựa vào Phật Bồ Tát. Ngay đến Phật Bồ Tát cũng không thể giúp chúng ta. Đừng nghĩ rằng chúng ta đã tạo tội, đã làm ra nhiều việc xấu, chúng ta cúng Phật thì sẽ được Phật giúp đỡ. Thế gian có câu: **“*Quân pháp bất vị thân*”**. Từ bậc Vương tử cho đến thứ dân đều phải tuân thủ theo luật pháp quốc gia, người phạm pháp thì cho dù là vua hay thứ dân vẫn phải chịu đòn như nhau. Thế gian hay xuất thế gian pháp, khi đã tạo ác nghiệp rồi thì đều phải chịu hậu quả.

Hòa Thượng nói: **“*Trong cuộc sống thường ngày, mỗi giờ, mỗi lúc, mỗi nơi, tâm của chúng ta không bị cảnh giới xoay chuyển. Luôn gìn giữ được tâm thanh tịnh, tâm bình đẳng, đây chính là cõi Tịnh Độ chân thật mà Phật pháp thường nói*”**. Chúng ta quán sát xem sẽ thấy: Hàng ngày, tâm chúng ta bị tập khí kéo đi xềnh xệch, vậy mà chúng ta còn ngồi đó vọng tưởng mình sẽ về Tịnh Độ. Chính vì vậy trong một ngàn người niệm Phật chưa có đến một người vãng sanh. Không phải là Tịnh Độ khó mà khó ở chỗ chúng ta không chịu làm.

Có người hỏi Hòa Thượng: **“*Thưa Hòa Thượng, vãng sanh Tịnh Độ khó như vậy sao?*”**. Hòa Thượng nói: **“*Vãng sanh không khó! Tại vì anh không muốn đi. Anh lưu luyến, anh vướng mắc vào trong cái ta và cái của ta. Anh nắm chặt nó, anh không muốn buông, vậy thì làm sao có thể đi!*”**. Ví dụ đã đến giờ ra sân bay rồi nhưng

chúng ta vẫn cứ chần chừ, sắp đặt việc này việc kia, rồi ôm hôn tạm biệt từng người, đến khi ra sân bay thì đã nhờ chuyến bay. **Nếu muốn về Tây Phương, chúng ta phải chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng, đến giờ khởi hành thì khởi hành, vậy mới không bị trễ. Nếu muốn đi thì phải hoàn toàn không vương bận, không dính mắc, triệt để buông xả, vĩnh viễn giữ tâm thanh tịnh, bình đẳng, vĩnh viễn giữ tâm không bị cảnh giới xoay chuyển.** Chúng ta bị trói buộc bởi tự tư tự lợi, danh vọng lợi dưỡng, năm dục sáu trần, tài sắc danh thực thù, tham sân si mạn. Chúng ta cam tâm tình nguyện để chúng trói buộc.

Hòa Thượng nói: **“Cõi Tịnh Độ chân thật chính ở nơi tâm chúng ta. Tâm Tịnh tương ứng với cõi Thanh Tịnh. Tâm thanh tịnh, bình đẳng tương ứng được với Thế giới Tây Phương Cực Lạc. Tương lai khi xả báo thân này, bạn nhất định vẫn sanh Tây Phương Tịnh Độ”**. Hòa Thượng đã nói ra cho chúng ta nghe tiêu chuẩn đó. Bất cứ ai cũng đều như vậy, không có trường hợp đặc biệt. Nếu có trường hợp đặc biệt thì đó là **“cảm tình dụng sự”**, dùng cảm tình để làm việc.

Hòa Thượng nói: **“Người thế gian rất đáng thương, tâm không thanh tịnh, tâm không bình đẳng, ở trong thuận cảnh thì khởi tâm ham thích, ưa thích, ở trong nghịch cảnh thì khởi tâm sân hận”**. Ngài Lục Tổ Huệ Năng đã nói trong **“Pháp Bảo Đàn Kinh”**: **“Nếu là người chân thật tu hành thì không thấy lỗi thế gian”**.

Hòa Thượng nói: **“Tâm của bạn thanh tịnh thì bạn không nhìn thấy lỗi thế gian”**. Tâm thanh tịnh là tâm đã trở về với tự tánh thanh tịnh, từ nơi tự tánh thanh tịnh của mình mà nhìn vào tự tánh thanh tịnh của chúng sinh, chứ không nhìn ở nơi tập tánh của chúng sanh. Họ có lỗi làm, xấu ác đó chỉ là nhất thời, đó là tập tánh.

Hòa Thượng nói: **“Thực tế mà nói, nhìn thấy người khác có lỗi làm là tâm của chính mình ác. Nếu tâm của chính mình thanh tịnh thì nhìn thấy thế giới này không thiện, không ác, không có phải quấy. Tâm của bạn quả nhiên thanh tịnh, bạn nhìn thấy Tịnh Độ chân thật. Cho nên trên Kinh Phật nói với chúng ta: “Tâm tịnh thì cõi nước tịnh”. Tịnh Độ từ đâu mà có? Từ chính nơi tâm của chúng ta. Cầu Tịnh Độ thì từ nơi tâm mà cầu”**.

Tâm tịnh thì cõi nước tịnh. Tâm chưa thanh tịnh mà cầu Thế giới Tây phương Cực Lạc thì cầu không được. Học Phật phải chú trọng từ nơi tâm. Bấy lâu nay, người ta cứ tìm cầu ở bên ngoài. Tất cả cảnh giới đều từ nơi tâm mình biến hiện ra, tất cả cảnh giới Phật, tất cả cảnh giới xấu ác cũng đều từ tâm ta mà ra. Chúng ta hiểu được điều này thì mới thấy không bị oan ức. Cảnh giới Phật thanh tịnh hay cảnh giới ngạ quỷ, súc sanh đều từ tâm của chính mình mà ra. Trong một ngày, diễn biến tâm của chúng ta vô cùng phức tạp. Tâm của chúng ta trong một ngày ở trong sáu cõi, thậm chí ở trong cả mười pháp giới, cho nên người ta nói: **“Nhìn cái mặt hiền như Phật”, “nhìn cái mặt giống như quỷ dạ xoa!”**. Phật Bồ Tát giữ tâm thanh tịnh, tâm không bị diễn biến lên xuống.

Hòa Thượng nói: **“Tịnh Độ không ở đâu xa mà ở chính ngay tâm của mình”**.

➤ Hàng ngày chúng ta an trú tâm mình ở trong Năm Giới Mười Thiện thì chúng ta ở trong cõi Người.

- Hàng ngày chúng ta an trú tâm mình ở trong Năm Giới Mười Thiện, đồng thời Từ Bi, Hỉ Xả thì chúng ta ở trong cảnh giới của Thiên Nhân.
- Hàng ngày chúng ta an trú tâm mình ở trong Năm Giới Mười Thiện, đồng thời Từ Bi Hỉ Xả, đồng thời luôn hàng trì sáu phép Ba La Mật của Bồ Tát (Bố thí, Trì giới, Nhẫn nhục, Tinh tấn, Thiền định, Trí huệ) thì chúng ta là Bồ Tát.

Hôm qua, chúng ta học tiếng Hán theo cuốn sách “**Pháp Sư Tịnh Không Gia Ngôn Lục**”. Trong đó, Hòa Thượng nói: “**Kinh điển Đại Thừa của Phật giáo nhất là Bát nhã của Đại Thừa, dạy chúng ta phát tâm vì Phật Pháp, vì tất cả chúng sanh**”. “*Vì Phật pháp*” là đem tâm mình chuyển đổi, toàn tâm toàn lực vì tất cả chúng sanh. Đó là tâm Đại Thừa Bồ Tát. Đại Thừa Bồ Tát rất gần với quả vị Phật.

Hòa Thượng nói: “**Không phải chúng ta chưa từng tu học Phật pháp. Nhiều đời nhiều kiếp chúng ta đã từng tu học Phật pháp nhưng mãi đến bây giờ chúng ta vẫn ở mức độ này, vẫn tham, vẫn sân, vẫn si, vẫn tự tư tự lợi, vẫn muốn hưởng danh vọng lợi dưỡng, năm dục sáu trần. Chúng ta đã học Phật rồi nhưng vẫn dính chấp vào cái ta, cái của ta. Người như vậy không thể gọi là người học Phật, chưa thể nói là đệ tử của Phật**”. Chúng ta có tên pháp danh rất hay: Sen Thanh Tịnh, Sen Giải Thoát. Biết bao nhiêu người học sai, làm sai, khiến cho người ta hiểu sai, oan uổng cho nhà Phật.

Khi xưa, tôi dịch thuật một thời gian, đến khi tôi nghe Hòa Thượng nói: “**Miệng nào niệm Phật, miệng nào ăn thịt chúng sanh**” thì tôi liền phát tâm ăn chay. Tôi ăn uống vốn đơn giản, chỉ cần một gói xôi là xong bữa.

Tịnh Độ không ở nơi đâu mà ở chính nơi nội tâm của chính mình. Tất cả cảnh giới đều từ nơi nội tâm của chính mình. Tâm của chúng ta hàng ngày diễn biến đầy đủ, phức tạp, cho nên con đường đi của chúng ta trong tương lai vô cùng phức tạp.

Hòa Thượng nói: “**Người học Phật chúng ta chú trọng ba nghiệp thanh tịnh: Thân nghiệp thanh tịnh, khẩu nghiệp thanh tịnh, ý nghiệp thanh tịnh. Thân chúng ta lạy Phật thì là thân nghiệp thanh tịnh. Miệng chúng ta niệm Phật thì là khẩu nghiệp thanh tịnh. Tâm chúng ta niệm Phật thì là tâm thanh tịnh. Phải từ nơi thân, khẩu, ý này mà dụng công**”. Nhà Phật có câu: “**Ba nghiệp hằng thanh tịnh, đồng Phật vãng Tây Phương**”. Vậy thì chúng ta có được vãng sanh hay không đều là ở nơi tâm chúng ta. Chúng ta tương ứng với nơi nào là do chính chúng ta lựa chọn. Hòa Thượng nói: “**Tự tác tự thọ, tự làm tự chịu**”.

Hòa Thượng nói: “**Vãng sanh Thế giới Tây Phương Cực Lạc chỉ có duy nhất một điều kiện là gìn giữ tâm thanh tịnh. Chúng ta muốn đến Thế giới Tây Phương Cực Lạc thì phải mỗi giờ, mỗi phút, mỗi giây giữ tâm mình thanh tịnh, không để cảnh giới bên ngoài làm ô nhiễm**”. Người xưa chọn cách viễn ly, xa lìa. Chúng ta thường tiếp xúc “**tài, sắc, danh, thực, thù**” thì không thể không chế được, gần thứ nào thì thứ đó sẽ mê hoặc chúng ta.

Trước đây tôi đã nói: “**Đừng cho mình có cơ hội!**”.

- Cơ hội tiếp xúc tài thì bị tài dẫn dụ.
- Cơ hội tiếp xúc sắc thì bị sắc dẫn dụ.
- Cơ hội tiếp xúc danh thì bị danh dẫn dụ.
- Cơ hội tiếp xúc thực thì bị thực dẫn dụ.
- Cơ hội tiếp xúc thù thì bị thù dẫn dụ.

Chúng ta lựa chọn cuộc sống đơn giản, thanh đạm, xem thường ăn ngủ thì ăn ngủ được giảm nhẹ. Từ rất lâu rồi, tôi đã rất xem nhẹ năm thứ này. Hàng ngày, mặc dù nhà có hai người đều biết nấu ăn nhưng tôi ăn rất đơn giản. Dù đồ ngon đến mấy tôi cũng chỉ gắp một vài miếng. Sáng nay tôi tỉnh dậy lúc 2h37', tôi nằm tiếp, ngủ thêm được một chút thì giật mình tỉnh dậy. Ý niệm thứ hai là “*ngủ thêm chút nữa đi!*”. Tôi cầm điện thoại lên xem thì thấy 3h17'. Tôi đã có quy định cho bản thân là nếu tỉnh dậy sau 3h sáng thì phải dậy luôn. Tôi liền ngồi dậy, làm được rất nhiều việc rồi mới lên lớp.

Chúng ta phải thận trọng với tất cả mọi tập khí của mình. “**Tài sắc danh thực thù**” năm thứ này luôn luôn làm cho chúng ta bị ô nhiễm vì nó đã đi theo chúng ta nhiều đời nhiều kiếp. Chỉ cần chúng ta lơ là thì cơ hội ô nhiễm rất lớn, chúng ta rất dễ dàng bị không chế. Chúng ta phải xem nhẹ nó, không cho nó có cơ hội tiếp cận mình, không để cho nó nói điều kiện với mình.

Hòa Thượng nói: “**Đối với tập khí, chúng ta không nói điều kiện mà phải vạch ra một ranh giới**”. Tôi đã có quy định với bản thân: “*Nếu tỉnh dậy trước 3h sáng thì được ngủ tiếp. Nếu tỉnh dậy sau 3h sáng thì phải dậy luôn, không thỏa thuận, không nói điều kiện*”. Đa phần nói điều kiện thì chúng ta bị thua.

Hòa Thượng nói: “**Ô nhiễm chính là động tâm, động tâm với tất cả những tập khí của chính mình**”. Những tập khí đó là: Tự tư tự lợi, danh vọng lợi dưỡng, năm dục sáu trần, tham sân si mạn. Hòa Thượng nói: “**Động tâm chính là ô nhiễm. Ô nhiễm thì hỏng đi tâm thanh tịnh của mình. Thuận cảnh thì khởi tâm ưa thích, vậy thì bạn bị tham ái làm cho ô nhiễm. Không thuận với tâm mình thì bạn khởi tâm sân hận, vậy thì bạn bị tâm sân hận làm cho bị ô nhiễm. Tâm tịnh tương tương cõi tịnh. Tâm không thanh tịnh thì bạn không thể đi về Tây Phương được rồi!**”.

Trong lúc lao động trồng cây, tôi nhận ra đạo lý này rất thú vị. Tôi trồng cây quanh năm nhưng không bị mất mùa. Cây nào phát triển tốt thì phát triển, cây nào được nâng niu chăm sóc vun trồng nhưng không phát triển thuận lợi thì cũng không sao. Lúc đầu tôi cũng hơi buồn, nhưng nếu thấy cây đó có vẻ không sống được thì tôi trồng cây khác. Tôi trồng củ cải đường, cần tây, dưa leo... Các loại cây cùng phát triển. Ngày ngày lao động giúp tôi rút ra được đạo lý kiểm soát tâm của mình: Thuận cảnh không sinh tâm tham ái. Nghịch cảnh không sinh tâm sân hận, không buồn phiền ử dột. Chúng ta luôn phải nhận rõ tâm mình.

Con người ta có ý niệm rằng người thế gian dùng tình riêng thì Phật cũng dùng tình riêng, nhưng không phải như vậy. Tịnh Độ ở nơi tâm ta, chỉ sợ ta không muốn đi. Khi Phật đến đón, chúng ta còn lưu luyến thế gian này, chưa muốn rời. Rõ ràng là chúng ta tự chướng ngại cho chính mình.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!